

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ČETVRTI ODJEL

PREDMET DORIĆ protiv BOSNE I HERCEGOVINE

(Aplikacija br. 68811/13)

PRESUDA

STRASBOURG

7.11.2017. godine

Ova presuda je konačna ali su u njoj moguće redakcijske izmjene.

U predmetu Dorić v. Bosna i Hercegovina,

Evropski sud za ljudska prava (Četvrti odjel), zasjedajući kao odbor u sljedećem sastavu:

Carlo Ranzoni, *predsjednik*,

Faris Vehabović,

Péter Paczolay, *sudije*,

i Andrea Tamietti, *zamjenik registrara Odjela*,

nakon vijećanja na sjednici zatvorenoj za javnost dana 17.10.2017 godine,

donio je sljedeću presudu koja je usvojena navedenog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovom predmetu pokrenut je na osnovu aplikacije protiv Bosne i Hercegovine (br. 68811/13) koju je prema članu 34. Konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda („Konvencija“) Sudu podnio državljanin Bosne i Hercegovine, g. J. Dorić („aplikant“), dana 14.10.2013. godine.

2. Aplikanta su zastupali g. A. Nakić i g. A. Jusić, advokati iz Sarajeva. Vladu Bosne i Hercegovine („vlada“) zastupala je njena tadašnja zastupnica gđa M. Mijić.

3. Dana 31.01.2015. godine aplikacija je dostavljena vladi.

ČINJENICE

4. Aplikant je rođen 1952. godine, a živi u Sarajevu.

5. Godine 1999. aplikant je pokrenuo parnični postupak protiv svoga poslodavca, lokalne policije, tražeći povratak na posao i naknadu štete. Njegov zahtjev je na kraju odbijen.

6. Prvostepenu presudu je donio Općinski sud u Sarajevu dana 17.04.2006. godine.

7. Drugostepenu presudu donio je Kantonalni sud u Sarajevu dana 27.03.2008. godine.

8. Presudu je u trećem stepenu donio Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine dana 26.01.2010. godine.

9. Dana 19.04.2010. godnine aplikant je podnio apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine u kojoj se žalio prema članu 6. stav 1. Konvencije i članu 1. Protokola br. 1 zbog ishoda i dužine radno-pravnog spora.

10. Dana 10.04.2013. godine Ustavni sud je utvrdio povredu prava aplikanta na suđenje u razumnom roku i odbio preostali dio njegovog zahtjeva. Ustavni sud nije dosudio odštetu.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANA 6. stav 1. KONVENCIJE

11. Aplikant se žalio da je dužina postupka bila nespojiva sa zahtjevom koji se odnosi na „suđenje u razumnom roku“. On se pozvao na član 6. stav 1. Konvencije koji u relevantnom dijelu glasi:

„Prilikom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ... svako ima pravo na ...suđenje u razumnom roku...pred ...sudom...“

12. Period koji je potrebno uzeti u razmatranje počeo je 12.07.2002. godine kada je Konvencija stupila na snagu u odnosu na Bosnu i Hercegovinu. Međutim, u ocjeni opravdanosti vremenskog perioda koji je protekao nakon toga datuma, mora se uzeti u obzir stanje postupka u to vrijeme (vidi *Simić protiv Srbije*, br. 29908/05, tačka 15, 24.11.2009).

Period o kojemu je riječ završio je 26.01.2010. godine, kada je Vrhovni sud donio svoju presudu (vidi stav 8. gore u tekstu). Prema tome, on je trajao više od sedam godina i šest mjeseci na tri nivoa nadležnosti.

A. Dopuštenost

13. Sud zapaža da ova pritužba nije očigledno neosnovana u smislu člana 35. stav 3.(a) Konvencije. Sud također primjećuje da ona nije nedopuštena niti po bilo kojem drugom osnovu, te se stoga mora proglasiti dopuštenom.

B. Meritum

14. Sud ponavlja da se opravdanost dužine postupka mora cijeliti u svjetlu okolnosti predmeta, te u odnosu na sljedeće kriterije: složenost predmeta, ponašanje aplikanta i nadležnih vlasti, te šta je za aplikanta bilo u pitanju u samom sporu (vidi, među mnogim drugim izvorima, *Frydlender protiv Francuske* [GC], br. 30979/96, tačka 43, ESLJP 2000-VII). Sud također ponavlja da je u radno-pravnim sporovima neophodna posebna revnost u postupanju (*Ruotolo protiv Italije*, 27.02.1992, tačka 17, Serija A br. 230-D).

15. Sud je često utvrđivao povrede člana 6. stav 1. Konvencije u predmetima u kojima su pokretana slična pitanja poput onog u predmetnom slučaju (vidi *Frydlender*, citiran gore u tekstu).

16. Nakon što je pregledao sve materijale koji su mu podneseni, Sud smatra da vlada nije iznijela bilo kakve činjenice ili argumente koji bi ga mogli ubijediti da donese drugačiji zaključak u predmetnom slučaju. Imajući u vidu svoju sudsku praksu na ovu temu, Sud smatra da je u ovom

predmetu dužina postupka bila pretjerana i nije ispunila zahtjev koji se odnosi na „razuman rok“.

Stoga je došlo do povrede člana 6. stav 1. Konvencije.

II. OSTALE NAVODNE POVREDE

17. Pozivajući se na član 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju, aplikant se dalje žalio zbog ishoda radno-pravnog spora. Međutim, u svjetlu svih materijala koji su u njegovom posjedu, te u mjeri u kojoj je stvar koja je predmet pritužbe u njegovoj nadležnosti, Sud zaključuje da ova pritužba ne otkriva bilo kakve naznake povrede prava i sloboda utvrđenih u Konvenciji ili njenim Protokolima. Slijedi da je ovaj dio aplikacije očigledno neosnovan te se mora odbiti u skladu sa članom 35. tačke 3.(a) i 4. Konvencije.

III. PRIMJENA ČLANA 41. KONVENCIJE

18. Član 41. Konvencije propisuje:

„Ukoliko Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije ili njenih Protokola, te ukoliko zakonodavstvo visoke ugovorne strane o kojoj je riječ omogućuje samo djelomično obeštećenje, Sud će, po potrebi, odrediti pravičnu naknadu oštećenoj strani.“

A. Odšteta

19. Aplikant je potraživao 3.500 eura na ime nematerijalne štete, te 84.589,59 eura na ime materijalne štete.

20. Vlada je osporila te zahtjeve.

21. Sud smatra da aplikant nije pokazao postojanje uzročno-posljedične veze između utvrđene povrede i materijalne štete koju navodi; Sud stoga odbija ovaj zahtjev. S druge strane, Sud dosuđuje aplikantu 1.600 eura na ime nematerijalne štete.

B. Troškovi i izdaci

22. Aplikant je također zahtijevao 2.000 eura na ime troškova i izdataka u postupku pred Sudom.

23. Vlada je osporila taj zahtjev.

24. Prema praksi Suda, aplikant ima pravo na nadoknadu troškova i izdataka samo u mjeri u kojoj je pokazano da su oni stvarno nastali, da su bili neophodni i da je njihov iznos opravdan. To znači da ih je aplikant platio ili da ih je dužan platiti u skladu s pravnom ili ugovornom obavezom, te da su oni bili neizbježni kako bi se spriječile utvrđene povrede ili da bi se dobilo obeštećenje. Sud zahtijeva podnošenje računa i faktura sa stavkama

troškova koje sadrže dovoljno detalja kako bi Sud mogao utvrditi u kojoj mjeri su navedeni uvjeti ispunjeni (vidi *Maktouf i Damjanović protiv Bosne i Hercegovine* [GC], br. 2312/08 i 34179/08, tačka 94, ESLJP 2013 (izvaci)). U predmetnom slučaju, imajući u vidu dokumente u posjedu Suda i gore navedene kriterije, Sud smatra da je opravdano dosuditi iznos od 500 eura po ovoj stavci.

C. Zatezna kamata

25. Sud smatra primjerenim da se zatezna kamata zasniva na najnižoj kreditnoj stopi Evropske centralne banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ NAVEDENIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO,

1. *Proglašava* pritužbu u pogledu dužine postupka dopuštenom, a preostali dio aplikacije nedopuštenim;
2. *Utvrdjuje* da je došlo do povrede člana 6. stav 1. Konvencije;
3. *Utvrdjuje*
 - (a) da tužena država mora aplikantu isplatiti, u roku od tri mjeseca, sljedeće iznose koji će se pretvoriti u valutu tužene države prema tečaju na dan izmirenja:
 - (i) 1.600 eura (hiljadu šest stotina eura), kao i svaki porez koji se može zaračunati, na ime nematerijalne štete;
 - (ii) 500 eura (pet stotina eura), kao i svaki porez koji se aplikantu može zaračunati, na ime troškova i izdataka;
 - (b) da će se od isteka navedenog roka od tri mjeseca do izmirenja, na navedene iznose plaćati obična kamata po stopi jednakoj najnižoj kreditnoj stopi Evropske centralne banke u periodu neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda;
4. *Odbija* preostali dio zahtjeva aplikanta za pravičnu naknadu.

Sačinjeno na engleskom jeziku i dostavljeno u pisanom obliku dana 7.11.2017. godine, u skladu s pravilom 77. stavovi 2. i 3. Pravila Suda.

Andrea Tamietti
zamjenik registrara

Carlo Ranzoni
predsjednik